

KĀZU DRĒBES

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mat. 21; 22:1-14; Atkl. 21:2, 9; Sal. pam. 12:14; Dan. 7:10; 1. Moz. 3:9-19

ATMIŅAS PANTS:

„Tad nu tiem, kas ir Kristū Jēzū, nav vairs nekādas pazudināšanas.” (Rom. 8:1)

Kristīgā vēsture ir pilna tumšu lappušu. Tie, kas saukuši sevi par Kristus sekotājiem, ir darijuši briesmu darbus. Saskaņā ar mūsu pravietojumu izpratni, tieši pirms Jēzus atgriešanās Viņa vārdā tiks darīts vēl lielāks ļaunums.

Šonedēļ mēs aplūkosim pārsteidzošu līdzību, kas atklāj sāpīgo patiesību, ka ne visi, kas sauc sevi par Kristus sekotājiem, tādi patiešām arī ir. Protams, ka mēs neesam tie, kam dots iznest spriedumu, kurš ir uzticīgs un kurš nav. Kas mēs esam, ja redzam „skabargu sava brāļa acī, bet baļķi savā acī neieraugām”? (Mat. 7:3) Mēs neizsakām spriedumu. Toties Dievs to dara.

„Evaņģēlija svētku viesi ir tie, kuri apliecina, ka kalpo Dievam, tie, kuru vārdi ir ierakstīti Dzīvības grāmatā. Taču ne visi, kas sevi sauc par kristiešiem, ir īsti mācekļi. Pirms tiek samaksāta pēdējā alga, ir jāizlemj, kuri ir sagatavoti taisno mantojuma saņemšanai. Šim lēmumam jātiek izdarītam pirms Kristus otrās nākšanas debesu padebešos, jo, kad Viņš nāks, tad Viņa alga būs līdz ar Viņu, „atmaksāt ikvienam pēc viņa darbiem” (Atkl. 22:12).” (E. Vaita „Kristus līdzības”, 310. lpp.)

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles studijām 11. jūnijā.

SASPRINGTAS DIENAS

Mat. 21. nodaļa, vēlreiz pārskatot dažas no Jēzus šīs zemes kalpošanas pēdējām dienām, ir drāmas, spriedzes un satraukuma pilna. Tā atklāj, kā Bībele to bieži dara, arī mūsu sirds bīstamo spēju mūs piekrāpt un ļaunā varu padarīt mūsu prātus aklus pret visskaidrākajām patiesībām. Skatoties atpakaļ, mums ir viegli domāt: Kā tie vadītāji varēja būt tik cieti, tik akli, tik nikni, kad Jēzus viņiem deva tik daudz pierādījumu?

Tomēr mums nevajadzētu muļķot pašiem sevi. Vai mums ir iemesls domāt – pat kā Septītās dienas adventistiem, dzīvojot ar tik lielu gaismu, – ka mēs esam daudz citādāki? Vai arī mēs reizēm neesam cieti un bezjūtīgi vienaldzīgi pret patiesību, it īpaši, ja tā traucē mums nodoties saviem mīļākajiem grēkiem, ilgām un pasaulīgumam? Protams, Dievs mūs mīl, Kristus ir nomiris par mums, un piedošana ir pieejama mums visiem. Bet tos pašus vārdus varam sacīt arī par cilvēkiem, kas ne tikai pagrieza Jēzum muguru, bet darbojās pret Viņu. Cik uzmanīgiem mums vajadzētu būt, jo arī mēs pievīlam sevi, ja domājam, ka mūs nevar pievilt.

Izlasi Mat. 21. nod., kas parāda, kāda ir situācija, kurā tiek stāstīta līdzība nākamajā nodaļā. Lai gan šeit ir tik daudz notikumu, kāda ir šīs nodaļas galvenā tēma? Tas ir, kā dažos teikumos tu varētu uzrakstīt tās kopsavilkumu? Vēl svarīgāk, kādas garīgās mācības mēs varam no šīs nodaļas paņemt savai dzīvei? _____

Iespējams, ka fascinējošākie šajā nodaļā ir divi pēdējie panti. Lai cik cietas bija ļaužu sirdis pret Jēzu, kaut kas no Viņa vēsts tomēr aizgāja līdz viņiem, jo tie zināja, ka Jēzus runā par viņiem. Citādāk būtu bijis, ja viņi nebūtu to pilnībā sapratuši; bet viņi saprata. Tā arī bija problēma: viņi, šķiet, saprata to vismaz tik daudz, ka gribēja no Jēzus atbrīvoties. Pārsteidzoši ir arī tas, ka tas bija jūdu pūlis, kas spiedās ap Jēzu un neļāva toreiz vadītājiem Viņu arestēt. Cik skumji – tie, kuriem vajadzēja būt citu skolotājiem, pašiem bija visvairāk jāmacās, tomēr daudzi to nekad neiemācījās. Kad viņi beidzot būs kaut ko sapratuši, būs jau par vēlu (Rom. 14:10).

KĒNIŅA IELŪGUMS

Viens ir tad, ja ir kāzas. Pavisam citādāk ir tad, ja kāzas ir ķēniņam. Un būt uzaicinātam uz kāzām, kuras ķēniņš rīko savam dēlam, būtu patiešām liels gods. Kāzu līdzība, it īpaši, ja kāzas ir ķēniņa dēlam, protams, ir nepārprotama norāde uz Jēzus attiecībām ar savu draudzi (Atkl. 21:2, 9; Ef. 5:21-23).

Izlasi Mat. 22:1-8. Kā šī līdzības daļa iederas tajā, ko mēs lasījām iepriekšējā nodaļā? Kāda tēma ir abās līdzībās? _____

Ievēro arī, kā ķēniņš gatavojās: viņš bija kāzu organizators, viņš gatavoja maltīti, viņš nokāva dzīvniekus. Patiešām, „viss ir sagatavots: nāciet uz kāzām” – tāda bija vēsts. Beigās viss, kas cilvēkiem bija jādara, bija vienkārši jāpieņem tas, kas viņiem tika piedāvāts.

Pievērs uzmanību iemesliem, kas lika ļaudīm noraidīt ielūgumu. Daži uztvēra to vieglprātīgi: tas ir, viņi vienkārši neņēma to nopietni, nedomāja, ka tam ir kāda nozīme, ka tas ir tik svarīgi. Mūsdienās to varētu attiecināt uz tiem, kas neuztver nopietni Dieva aicinājumus, kas dažādu iemeslu dēļ nekad neatver savu sirdi patiesībai. Citi „nogāja savās darīšanās”. Jēzus teica, ka glābšanas ceļš ir šaurs (Mat. 7:14). Cilvēks var atrast jebkādu aizbildinājumu, lai izvairītos no aicinājuma un to atmestu. Citiem tas bija vienkārši materiālas dabas vilinājums. Un beigās, kamēr daži tikai ignorēja aicinājumu, citi uzsāka vajāšanas pret tiem, kas iznēsāja ielūgumus. Lai arī kāds bija iemesls, viņi visi palika ārpusē. Pārdomā arī ķēniņa vārdus, ka tie, kas noraidīja uzaicinājumu, „nebija tā vērti”. Kā mēs to saprotam visas cilvēces grēcīguma un grēka universāluma gaismā? Vai kāds no mums patiešām ir tā vērts, lai tiktu uzaicināts uz ķēniņa mielastu? Kā mēs beigās redzēsim, „vērtīgums” Bībeles gaismā ir tas, ko Kristus dara mūsu labā. Mūsu vērtība neslēpjas mūsos pašos, bet tajā, ko mēs ļaujam Dievam darīt mūsu labā un mūsos.

Kurš no minētajiem ielūguma noraidīšanas iemesliem tev liekas visgrūtāk pārvarams savā dzīvē? Kādus apsolījumus tu vari pieprasīt sev, kas palīdzētu tev stāties tam pretī? _____

TIE, KAS IERADĀS UZ MIELASTU

Kad divas reizes aicinājums tika noraidīts, ķēniņš to izsūtīja trešo reizi, šoreiz adresēdams to visiem, „kādus vien atrodāt” (Mat. 22:9), pavēlēdams saviem kalpiem ielūgt tos uz kāzām. Šoreiz atsaucība bija citāda, jo, saskaņā ar Biblii, viņi izgāja un „atveda, kādus vien atrazdami” (Mat. 22:10).

Izlasi līdzību līdz galam (Mat. 22:9-14). Kas bija tie, kas ieradās uz kāzu mielastu? Ko nozīmē tas, ka tie bija gan ļauni, gan labi? _____

Vai tu esi kādreiz pamanījis/-usi, ka daži no viszemiskākajiem, visnejaukākajiem un visnaidīgākajiem cilvēkiem sauc sevi par kristiešiem? Vai arī ka daži no viskritzējošākajiem, visnosodošākajiem, visliekulīgākajiem un acīmredzami visļauņākajiem cilvēkiem ir tieši tie, kas iet uz baznīcu, kas pieprasa sev glābšanas apsolījumu un apliecina pārliecību par glābšanu?

Tas nav nekas jauns. Kā mēs, piemēram, varam saprast krustnešu ticību, kas bija tā nodevušies Kungam Jēzum, ka devās uz Svēto zemi sīrodami? Kāds aculiecinieks stāstīja, ka „mūsu kareivji vārija pieaugušos pagānus katlos. Tie uzdūra uz mietiem bērnus un iznīcināja viņus, cepot ugunskurā”. Kā šādas šausmas var tikt darītas Jēzus vārdā?

Tu saki, tas ir pavisam vienkārši: šie cilvēki nebija patiesi kristieši. Bet kā tu to zini? Kā tu vari tiesāt viņu sirdis, kā viņi bija mācīti, kādas iespējas viņiem bija zināt, kā ir labāk? Varbūt kāds vēlāk nožēloja, atsaucoties uz tiem pašiem piedošanas un žēlastības apsolījumiem, uz kuriem atsaucamies mēs? Un kā ir ar tiem šausminošajiem grēkiem, ko izdara cilvēki, kas, izrādās, ir jauki un dievbijīgi? Kas mēs tādi esam, lai tiesātu viņu sirdis?

Mums nevajadzētu tiesāt, bet Dievs to dara, tas Viņam ir jādara un Viņš to darīs (Rom. 14:10; Ebr. 10:30; Sal. pam. 12:14; Dan. 7:9, 10). Septītās dienas adventisti to sauc par „izmeklēšanas tiesu”, un tā ir atklāta šajā līdzībā.

Pārdomā vēlreiz, ko vēstures gaitā ir darījuši kristieši, un bieži vien pat Jēzus vārdā. Kā šī līdzība palīdz mums saprast, cik taisnīgi Dievs ar viņiem apiesies?

BEZ DRĒBĒM

Ko līdzībā simbolizē drēbes? Kāpēc atteikšanās no tām burtiskā nozīmē ir mūžīgās dzīvības vai nāves jautājums? _____

Ja vien kāds netic teorijai „vienreiz glābts, uz visiem laikiem glābts”, kāda gan tad varētu būt problēma ar uzskatu, ka Dievs kādā vēstures periodā pilnīgi un galīgi atšķir kviešus no pelavām (Mat. 13:24-10), saprātīgos no nesaprātīgajiem (Mat. 25:1-13), uzticīgos no neuzticīgajiem (Mat. 25:14-30) un tos, kas ir patiesi apsegti ar Viņa taisnību, no tiem, kas nav (Mat. 22: 1-14), un ka tas notiek starp tiem, kas sauc sevi par Viņa sekotājiem, īpaši tad, ja kāds no viņiem ir darījis vai varbūt vēl joprojām dara briesmu lietas, iespējams, pat Viņa vārdā?

Vai starp patiesajiem un nepatiesajiem, kas piesauc tos pašus glābšanas apsolījumus, kurus mēs piesaucam, it īpaši reliģijās, kuru pamatā ir uzskats, ka tu tiec glābts, pateicoties tam, ko kāds cits tavā labā ir izdarījis, nebūs noslēdzoša šķirošana?

Pārdomā to: ja glābšana būtu tikai caur mūsu darbiem, tad viss būtu vienkārši – uzskaiti tikai savus darbus. Vienalga, vai tie summējas kopā vai ne. Bet ticībā, kur glābšana atkarīga no kādas citas personas nopelna mūsu dēļ, ticībā, kur taisnošana, kas vajadzīga glābšanai, atrodama kādā citā, nevis mūsos, jautājums ir sarežģītāks, niansētāks. Tāpēc spriedums, kuru izteiktu Kāds, kas nekad nav pielāvis nevienu kļūdu, šajā gadījumā ir vairāk nepieciešams, nekā reliģijā, kuras standarts ir darbi.

Tieši par to runā visa šī līdzība: Dievs atšķirs patiesos no nepatiesajiem to vidū, kas apliecina, ka seko Viņam. Un kas ir noteicošais faktors? Tas, vai viņi ir tērpti brīnišķīgajās taisnības drēbēs, kuras Kristus visiem brīvi piedāvā.

Šī līdzība iezīmē būtisku atšķirību starp draudzes locekli un grēcinieku, kas ir glābts, pateicoties Kristus taisnībai. Tas noteikti nav viens un tas pats, vai ne? Paskatiet savā dzīvē, uz saviem darbiem, rīcību, uz saviem vārdiem un domām, uz savu attieksmi pret draugiem un ienaidniekiem. Vai tie atspoguļo Kristus taisnības drēbēs tērptu cilvēku vai arī tādu, kurš ir vienkārši ieradies uz mielastu? _____

IZMEKLĒŠANA

Kā vakar mācījāmies, ja vien cilvēks netic teorijai „vienreiz glābts, uz visiem laikiem glābts”, pēc kuras cilvēkam nav iespējams atkrist atpakaļ, tad ir grūti iedomāties, ka Dievs beigās neatšķirtu tos, kas ir tērpti Viņa taisnībā, no tiem, kas par tādiem tikai saucas. Patiesībā šī līdzība ir tieši par to. Un atkal – kā gan reliģijā, kas nav balstīta uz mūsu darbiem, bet gan uz kāda cita darba mūsu labā (ko mēs saucam par ticību), varētu izpalikt šāda noslēdzoša dievišķa šķirošana?

Izlasi Sal. pam. 12:14 un 1. Kor. 4:5, ņemot vērā Mat. 22:11. Kas šajos pantos ir kopīgs? Kāpēc tas ir svarīgi? _____

Kā Septītās dienas adventistiem ar savu izpratni par lielo cīņu (Atkl. 12:7-9, 1. Pēt. 5:8, Īj. 1, 2) un visa Universa interesi par šo lielo cīņu (Dan. 7:10, 1. Kor. 4:9, Ef. 3:10), mēs ātri varam atnest argumentu, kas ņemts no 2. Tim. 2:19: „Tas Kungs pazīst savējos”, ko lieto pret uzskatu, ka darbu izmeklēšana ir bībeliska. Kungs pazīst savējos, bet viss pārējais Universs, ieskaitot mūs pašus, nepazīst.

Ir ļoti svarīgi paturēt prātā kopskatu: visa Universa interesi par to, kas pie mums notiek ar grēku, sacelšanos, glābšanu un Dieva plānu visu nokārtot atklāti, taisnīgi un godīgi.

Jau pati ideja par tiesu rada nepieciešamību pēc kaut kādas izmeklēšanas, vai ne tā? Izlasi 1. Moz. 3:9-19: tiklīdz kā ienāca grēks, Dievs pats iesaistījās, uzdodot jautājumus, uz kuriem atbildes Viņš jau zināja. Tieši tāpat kā tā „izmeklēšana” nebija Viņa dēļ (tas palīdzēja Ādamam un Ievai saprast savas rīcības nopietnību), arī par „izmeklēšanas tiesu” varam teikt to pašu: Dievam tā neatklāj neko jaunu, tā ir paredzēta citu labumam.

Tieši tāpat kā pasaules iesākumā notikušajā tiesā, kur Dieva žēlastība atcēla nāves spriedumu (skat. 1. Moz. 3:15), Viņa žēlastība to pašu dara visiem patiesajiem Dieva sekotājiem, gan tagad, gan tiesā, kad tas būs vajadzīgs visvairāk.

Mūsu darbu izmeklēšana? Vai šeit ir kāds brīnums, ka mums ir jābūt visu laiku apsegtiem ar Kristus taisnību vai ka glābšana ir žēlastībā, nevis darbu nopelnis? Kāda būtu tava cerība, ja pēc visu tavu darbu izmeklēšanas tevi neapsegtu Kristus taisnības drēbes? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā „Kristus līdzības” nodaļu „Bez kāzu drēbēm”, 307. – 319. lpp.

„Atpestīšanas plānam bija vēl kāds plašāks un dziļāks mērķis, nevis tikai cilvēku glābšana. Ne jau šī iemesla dēļ vien Kristus nāca uz šo zemi; ne tikai tāpēc, lai šīs mazās pasaules iemītnieki pareizi raudzītos uz Dieva likumiem, bet lai attaisnotu Dieva raksturu visa Universa priekšā.” E. Vaita „Sentēvi un pravieši”, 68. lpp.

“Tomēr tad sātans vēl netika iznīcināts. Eņģeļi vēl neizprata visu, kas bija ietverts lielajā cīņā. Abu pušu pamatprincipiem vajadzēja atklāties vēl pilnīgāk. Sātana eksistencei vajadzēja turpināties arī cilvēku dēļ. Cilvēkiem, tāpat kā eņģeļiem, bija jāierauga atšķirība starp gaismas un tumsības valdnieku. Tiem bija jāizvēlas, kuram kalpot.” E. Vaita “Laikmetu ilgas”, 761. lpp.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Atceries kristietības vēsturi, pārdomā visus šausmu darbus, kurus paveica tā saucamie kristieši, bieži vien Jēzus vārdā. Padomā par to, kā cilvēki savu ticību lietoja kā apsegu, kā apmetni, lai attaisnotu briesmīgus noziegumus. Kā šis nepatīkamais fakts palīdz mums labāk saprast, kāpēc ir vajadzīga šķirošana Jēzus sekotāju vidū, kā mums to atklāj šī līdzība un citi Bībeles panti?

2. E. Vaita skaidri parāda, ka Kristus tērps aino Jēzus taisnību, kas ne tikai apsedz un taisno mūs, bet arī pārveido pēc Viņa līdzības un palīdz atspoguļot savā dzīvē Viņa raksturu. Kā mums saprast atšķirību starp šīm divām nozīmīgajām patiesībām un kāpēc to ir svarīgi saprast?

3. Pārdomā lielās cīņas realitāti un to, kā tā ietekmē mūsu kā Septītās dienas adventistu teoloģiju. Izej cauri visai Bībelei un savāc kopā visus pantus, kurus tu vari atrast, kas parāda, cik bībeliska un svarīga ir šī tēma.

4. Jēzus noslēdza līdzību par kāzu drēbēm ar šādiem vārdiem: „Jo daudz ir aicinātu, bet maz izredzētu.” (Mat. 22:14) Kā tu domā, ko Viņš, ņemot vērā līdzības kontekstu, domāja ar šo apgalvojumu?